

[Bertel Dahlgaard.]

vil også gerne takke den højtærede finansminister for hans gode medarbejderskab og for den smidighed, han udviste under forhandlingerne. I det hele taget synes jeg, at de indbyrdes forhandlinger mellem de fire partier forløb på en måde, som vi alle kan være tjent med. Det samlede resultat, set som en helhed, tror jeg vil få gavnlige virkninger. Dette resultat afviger jo ikke meget fra de retningslinier, jeg tillod mig at give udtryk for ved første behandling. Jeg finder derfor ingen anledning til indgående betragtninger, men skal kun fremsætte enkelte bemærkninger.

Den afløsning af rabatkortordningen med børnetilskud, som nu gennemføres, anser jeg for meget heldig, også af den grund, at der herigennem ligesom foretages en prøve på et børnetilskudssystem, som kan give os visse erfaringer, der kan være værdifulde, når vi, formentlig til næste år, skal i gang med forhandlinger om permanente børnetilskud, der da selvfølgelig til den tid bør kombineres med en ophævelse af de nuværende børnefradrag i indkomsterne.

Den skattelettelse, der gennemføres, synes jeg i det store og hele falder på de rigtige steder. Jeg er klar over, at man fra principfaste teoretikers side vil angribe en sådan skattelettelse under de nuværende forhold og kalde det en inflatorisk handling. Men hele denne betragtning tror jeg er for ensidig. Det er efter min anskuelse en misforståelse at tro, at man på det nuværende tidspunkt kan beskutte sig igennem vanskelighederne. Denne vej, den hårde beskatnings vej, måtte i stort omfang betrædes i årene 1945—1948, men det er nødvendigt, at man nu forbereder et skatteniveau, som kan holde under et omsving i konjunkturerne, og det kunne det hidtidige skattetryk ikke. Det er nødvendigt, at finanserne tvinges til at bruge færre penge. Derfor medvirkede vi fra vor side i fjor meget aktivt til, at den første skattelettelse på 150 mill. kr. gennemførtes. Under finanslovsforslagets første behandling i efteråret udtalte jeg, at det radikale venstre satte sig som mål atter i år at nå frem til en skattelettelse på 150 mill. kr. Finansministeren var vist ikke troende overfor et sådant program, men ved en lykkelig førelse har vi jo nu snart nået det. I efteråret gennemførtes ved den nye lig-

ningslov gennem forhøjelsen af fradragene og ved hævelsen af aldersgrænsen for børnefradragene en skattnedsættelse på 20 mill. kr. Benzinafgiften er nedsat med 26 mill. kr., restaurationsafgifterne nedsættes med ca. 35 mill. kr., nedsættelsen af skatten på pletvarer og nedsættelsen af cigarillosbeskatningen betyder en mindre skat på ialt 4 mill. kr., og indkomstskatten nedsættes nu gennem det forslag, der her foreligger, med 62 mill. kr., altså ialt for det kommende år en skattelettelse på ca. 140 mill. kr.

Jeg synes, den højtærede finansminister bør være stolt af at have deltaget i alt dette. (*Finansministeren* [H. C. Hansen]: Er det hele nu regnet med?). Selvfølgelig! — Men det er klart, at forudsætningen for sådanne skattelettelser er en fornuftig økonomisk politik, der ikke her åbner for sluserne.

Det radikale venstre vil med glæde deltage i det arbejde, der nu er enighed om at påbegynde med henblik på en almindelig gennemgang af statens budget. Man skal dog ikke spænde forventningerne for højt, men man skal fordomsfrit søge at nå frem til, hvad forenklinger i administrationen og et sundt økonomisk omdømme tilsiger, uden at gå det sociale og kulturelle niveau, vi er nået frem til, for nær.

Jeg hørte nu det ærede medlem hr. Aksel Møller igen udtale store forventninger med henblik på, hvad der her skulle nås ved besparelser. Jeg synes, det ærede medlem foreløbig skulle tænke på, at hans bidrag til foretagendet er krav om nye udgifter og meget store udgifter, udgifter, med hensyn til hvilke det ærede medlem og hans parti på et enkelt område er fuldkommen hemningsløse, såvidt jeg kan forstå, og hvor konsekvensen af de overgangsudgifter, man kræver, kun kan blive een ting, nemlig højere skatter. Også her vil jeg gerne bede det ærede medlem om at blive hernelde på jorden — vi sætter pris på ham.

Den politik, jeg her har nævnt, forudsætter i det hele taget, at pengesanereringen fortsættes ved hjælp af Marshallpengene, således som jeg fremhævede det ved første behandling, samtidig med at staten søger at fremme investeringer, som vi kan være sikre på vil give gyldne renter i form af større konkurrenceevne og dermed større valutarisk uafhængighed.